

J I Ž A N

WEBOVÝ OBČASNÍK T.O. SATAN
www.jizan.wbs.cz

JIŽAN
Webový občasník T.O.Satan
www.jozinsatan.wbs.cz
www.jizan.wbs.cz

č. 81 Zář 2021

**Ahoj kamarádi
trampové, čundráci a milovníci
přírody.**

Tak ještě jednou Ahoj! A hned si říkáme jaký třesky plesky vám máme zase hned v úvodu nabulíkovat? No dobrá, máme září, tak se od toho zkusme odpíchnout. Takže co to vlastně znamená? V první řadě zřejmě to, že léto už je prakticky za náma a bylo tak trochu smutný. Odešlo zase pár dobřejch kamarádů, i nějaký ty esa z kulturní branže, ale s tím už se bohužel nedá dělat nic jiného než to, popřát nám ostatním, do toho měsíce přinášejícího podzimní rovnodennost, krásnej zbytek babího léta a bezpečný návraty domů. Ono to totiž s těmi návraty taky nemusí bejt všechno ořechový. Že jsou loudavý, na to už jsme si přivykli, jen se od té doby co Wabi složil písničku s tímhle názvem, tyhle vlaky křižující naši republikou dost změnily. Posuďte sami a neříkejte, že to neznáte. Když si tak plánujeme naše cesty, najednou zjistíme, že nám naše putování paradoxně moc neulehčujou, ale tím, že patří hned několika přeprávcům, vše spíše komplikují. Je to zvláštní – jedete po stejnejch kolejkách, ale pokaždé za jinejch pravidel a hlavně i jinejch cen. Pryč jsou časy kilometrickejch bank a slev platných po celý republice. Dnes se každej z dopravců snaží toho druhýho přetrumfnout... no, kdo se v tom ale má vyznat? Nemůžete prostě jako dřív přijít na nádraží a sednout do prvního vlaku jedoucího vaším směrem? A co teprve když zjistíte, že na mnohých stanicích jsou už zrušený i klasický pokladny, tolik potřebný úschovny zavazadel, typický nádražky a vůbec kdeco, co cestování ulehčovalo – včetně navazujících jízdních řádů...

Jistě, na tomhle místě lze prostě namítnout, že se musí jít s dobou, držet krok s technickými vymoženostma, ale ne každej, zvláště pak my z dřívě narozený generace, se vyzná ve všech těch roztodivných aplikacích moderních telefonů, chytřejších než my. Jak si pak sehnat cestovní lupen? A i když se to může zdát divný, i v dnešní době ne každej má v kapse platební kartu, protože si nechce nechat vzít svobodu rozhodovat o svých financích sám a ne být tlačěn do povinně zavedenejch účtů, beztak

plundrovanýma bankovními společnostmi. Při placení hotovostí je pak na takový jednice nahlíženo jako na relikty minulosti. Tak prostě odstartovala nová doba...ale ČD se pak nemůžou divit, že mají stále méně zákazníků, když se prostě víc vyplatí použít čtyřkolovýho miláčka. Ostatně, zatím to vychází i levněji... alespoň teda do té doby, než by měl začít platit další z těch šilenejch nápadů bruselskejch mudrců – totiž povinný zavedení elektromobilů. No, ještě, že trampové chodí povětšinou pěšky... zvláště tam, kam cesty nevedou.

Ona ale vona ta pandemie koronaviru zamávala i s těma vandráckýma preferencemi. Asi nezbude, než se vydat novýma cestama a všechno co bylo dosud platný a zajetý opustit. Na někoho v souvislosti s tím padnou deprese, protože odvykli pravidelný rachotě, ostatní se zase obáváme aby nepřišel zase nějakej ten lockdown, abychom nad tím mordorem už konečně vyhráli. Aby děcka mohly konečně chodit do školy a my se mohli potkávat na vandrech či v oblíbených hospůdkách, kde se bude smět zpívat i tančit a kvílivá potlachům neběhat za pomyslnou hranici Miroslavovo země. Víme, že je to asi neskromný přání a cesta k normálnímu životu bude ještě nějakej čásek trvat, ale snad už bude lépe. Takže hlavně nepropadat panice a pevně věřit, že je to všechno jen

dočasný a že všechny problémy pominou.

Tím jsme ovšem odbočili od hlavního zářijového tématu. Ne, nebudeme se tu rozepisovat, že je to měsíc, ve kterým se v osmatřicátým roce rozhodovalo o osudu republiky. Dodnes se vedou spory o tom jestli jsme se měli bránit a co by, kdyby... Ale co si vlastně říci o září? Ano, je to měsíc, kterej často připomíná apríl. Rychle se střídají slunný dny s těmi zataženými a s deštěm. Jsou v něm okamžity kdy se z nebe valí proudy vody a šedý a studený mlhy se valí po úbočí hor dolů do lesů a halí obzor

neproniknutelným závojem – to je pak fajně mít nějakou tu boudu nebo chajdu. A není divu. Vždyť pohled do kalendáře nám na konci měsíce potvrdí, že podzim definitivně přejímá vládu nad paní přírodou. Chladný rána, zkracující se dny, barvící se listí stromů, krvavý jeřabiny, to všechno jsou neklamný příznaky blížícího se podzimu.

Ale nebojte se, i v září si ještě můžete užít dost slunečního záření a pokochat se pozimními květy. Dozrávají bezinky, žaludy i bukvice a když se to povede, pak je možný nabrousit si kosu, přivstat si a vyrazit na houby do ojínělýho lesa. Jer fakt, že houbařská sezóna už vrcholí, ale zároveň si dejte bacha na myslivce, těm tak začala sezona. Každěj už si prostě začíná vytvářet zásoby na dlouhou zimu, no a tím, že provětráte teplejší oblečení, tím taky nic nzkazíte. Houfujou se divoký husy a odlétá i celá řada „divnejch stěhovavejch ptáků.“ Tak do toho šlápněte, ať vidíte kus světa.....

MINULOST, KTERÁ ODJELA S VLAKY

Ačkoliv Jihočeši mají také svá „kultovní nádraží“, odkud se celá dlouhá desetiletí vyráželo na vandry, trampská nádražní ikona Braník není neznámá ani jim. A právě tam – před nádražní budovu, ke kiosku s občerstvením, před a mezi koleje či přímo k parním vlakům nás zavádí nová fotopublikace Františka Dostála s jednoznačným názvem *Nádraží Braník aneb Vlak do stanice touha*.

Zhruba půl druhé stovky černobílých celostránkových fotografií vrací čtenáře na docela obyčejné nádraží Braník, které se ale v průběhu let stalo doslova trampskou legendou a odkud vyrážel i pověstný Posázavský pacifik.

Listování v této jedinečné knize bude pro mnohé také vzpomínkovým leporelem na časy dávno minulé, kdy se v těchto místech setkávali s kamarády na svých cestách za romantikou a dobrodružstvím. Možná pro některé trampy bude trochu zklamáním skutečnost, že zařazené snímky nezobrazují výhradně jen trampskou cestující veřejnost, jak by čtenáře inspirovala úvodní fotografie na obálce s postavou nezapomenutelného trampa a muzikanta Maťáka, ale jsou promíchány s běžnými civilními obrázky z každodenního života tohoto nádraží. Momentky víkendových turistů, chatařů, houbařů, rodin na výletě, cestujících z okolních obcí i železničářů tak komplexně vytvářejí onu jedinečnou nenapodobitelnou atmosféru minulosti, jako spolehlivý dokument doby dávno uplynulé. Možná mezi zachycenými postavami poznáte své někdejší známé nebo třeba i sami sebe a s pohnutím pak zavzpomínáte na své uprchlé zelené mládí....

(Knihu lze zakoupit v Centru FotoŠkoda v pražské Vodičkově ulici nebo ve Vršovicích v knihkupectví na nám. Svatopluka Čecha)

Hanka

RUDÝ ODZNAK ODVAHY

Když v r. 1895 vyšel Rudý odznak odvahy (The Red Badged of Courage) všem čtenářům se zdálo, že doposud nikdy nic nebylo napsáno takovým způsobem. Váleční veteráni té doby zahrnují autora nadšenými dopisy o tom, jak

pravdivě a věrně zachytil jejich zážitky z boje. Nikdo nechtěl věřit, že autoru Stephenu Craneovi je teprve 24 let a sám žádnou válkou neprošel. Jeho obrazy válečné vřavy byly totiž na hony vzdáleny všem barvotiskovým obrázkům hrdinných vojáků, zato byly plné krve, strachu, chaosu, hrůzy, duševních zmatků a těžce vykoupené odvahy prostého vojáka.

Námětem románu o člověku ve válce a válce v člověku je vnitřní přerod jinocha v průběhu jedné z bitev americké občanské války. Autor zachytil počáteční nezralost mladíka, utrpení v boji, strach, zbabělost, stud před ostatními vojáky a poté obrat – rodící se vědomí odpovědnosti k pluku

a s ním se dostavující statečnost bojovného a odhodlaného mladého muže. Hrdina odchází do války s romantickými představami, v prvním bojovém střetnutí s nepřítelem však utíká. Na útěku pozoruje hrůzy bitevního pole, vidí umírat přitele a je zoufalý, že mu nedokáže pomoci. Po návratu k pluku jej ale spolubojovníci zahrnou péčí a další den už Harry v útoku obstojí...

DOPORUČUJI MILOVNÍKŮM HISTORIE Z DOB OBČANSKÉ VÁLKY

PROČ JE CHLUPATÁ VES CHLUPATÁ?

Když jsme obdrželi pozvání na červencovou sobotní zpívanou do Chlupaté vsi, domnívala jsem se, že se jedná o veselou přezdívku nějaké lokality nebo usedlosti. Opak je ale pravdou. Chlupatá Ves je oficiální název malebné vesničky, či spíše osad, u Horní Stropnice, kterou protéká Chlupatý potok. Z různých zdrojů jsem se dopátrala, že historie této vsi, navzdory malé povědomosti veřejnosti, sahá až do roku 1379. A před deseti roky zde žilo jen šest trvalých obyvatel, všechno ostatní už jsou chalupáři. Ves patřila do majetku zchudlých potomků Vítkovců, pánů z Ledenic, později přešla i do vlastnictví Rožmberků a dalších šlechtických majitelů. Ve svém jmenném rejstříku má i název Rauhenschlag či Malá Dobrá Voda, ale proč se ves i potok pyšní přívlastkem Chlupatá, Chlupatý – jsem se nikde nedozvěděla.

Ale ať už to bylo jakkoliv, hlavním překvapením pro nás byla početná sešlost kamarádů, kteří nedostavili na plánované zpěvavé setkání na

Vlastíkově chalupě. S některými z nich jsme se neviděli už pěkně dlouhou dobu, a tak bylo stále o čem povídat. Díky šikovným rukám přítomných kamarádek se stoly prohýbaly dobrotami všeho druhu, včetně báječného chilli con carne z kuchyně hostitelky.

S požítkem jsem poslouchala produkci muzikantské sestavy, ve které se kromě čtyř nebo pěti kytar prosadilo i banjo a housle. Příjemnou novinkou pak byly nejen pro mne i nové písničky v jejich repertoáru. Bohužel předpověď počasí se tentokrát nemýlila a přesně v danou podvečerní hodinu se spustil liják, který uhasil oheň a nás všechny zahnal pod střechu, kde se ale v hudební produkci i v hodování pokračovalo dlouho do noci.

Možná jsem ale přišla na to, proč se Chlupatý potok jmenuje Chlupatý, i když si vůbec nejsem jistá, zda to byl zrovna on, do jehož koryta jsem při nočním přesunu přes můstek neplánovaně, zato ale poněkud dramaticky po hlavě spadla. I s batohem! Mohla za to jednak absolutní tma bez hvězd a měsíčního svitu, jednak moje šeroslepost, ale především absence baterky. Z potoka, jehož bahnitou vodu jsem okusila i několika nedobrovolnými doušky, jsem se poněkud pohmožděná vynořila plná vodních řas, trávy a jiného smetí – prostě byla jsem zeleně chlupatá...

Hanka

CHROBOLSKÝ KOTLÍK

česnek, nad úctyhodným množstvím masa se už dopředu sbíhaly sliny a což teprve ta vůně vypečené slaniny... každým rokem je soutěž víc a víc populárnější a všechny guláše jsou absolutně skvělé. A absolutně skvělá je i doprovodná hudba kapely Husmeni, pečlivě vedená frontmanem Mikim. Ostatně – sami se můžete příští roku zase přesvědčit, případně i ochutnat a pak při svižných countryových případech nabrané kalorie vyskákat...

Soutěž Chrobolský kotlík o nejlepší guláš se letos konala již po páté. A bylo na co se dívat. Někde zlátna v kotlíku cibulka, jinde zručný kuchař krájel na tenké plátky

Jožin

KAM VYRAZIT POLEPŠIT SE ?

osadou nemá nic společného. Už třeba i proto, že jejími řadami za

stejně nepolepšil. Při návštěvě jejich výročního potlachu by pedagogické kapacity splakaly nad výsledky.

rákoska. Vždyť to by byl ještě větší hřích. Že jo

Sheffe ?

Není polepšovna jako polepšovna. Klasický past'ák s touto plzeňskou

těch 42 let jejího trvání prošla celá řada hříšníků a pokud vím, žádný se

Kamarádství, dobrou náladu, lásku k trampské muzice i radost a chuť předvést se, tu z nich nedostala žádná

SPISOVATELÉ PRO PORTU

Je všeobecně známo, že slovní část písní bývá mnohdy podceňována nebo přehlížena. U folku a spřízněných žánrů je tomu ale téměř naopak. Kvalita slovních částí písniček je stejně důležitá jako jejich hudební stránka, a nejednou je i nosným pilířem jejich sdělení. Tohle všechno si připomněla Obec spisovatelů ČR, když se rozhodla udělovat každoročně na finálovém pódiu Porty v Řevnicích Cenu Obce spisovatelů. Poprvé se tomu tak stalo v loňském roce, kdy se ale finále (stejně jako oblastní kola) odehrávala on-line. Takže živou premiéru měla tahle speciální cena až letos.

Přihlášených autorských textů bylo o něco méně než loni, ale i tak měla odborná spisovatelská porota těžké rozhodování. Na stupeň vítězů se nakonec vyšplhal text Kruhy na vodě, jeho autorem je Slávek Maděra ze skupiny VilMa. Jeho tvorba prochází napříč žánry, takže se nenechá zařadit do nějakého přesně specifikovaného šuplíčku. Kromě toho je skvělým instrumentalistou, ale i bavičem s vokální výbavou, jak se píše na jeho webových stránkách. Ačkoliv svou hudební kariéru začínal již na střední škole a prošel pak pestrá cestou muzikantského života, k hudbě se znovu vrátil po poměrně dlouhé pauze až před čtyřmi roky. Ale i tak se může ve své minulosti pochlubit řadou úspěchů a dokonce i ocenění.

Letos se k nim přidala i Cena Obce spisovatelů v podobě originálního keramického poháru z dílny jihočeského výtvarníka Jana Štarka, který mu byl předán při nedělním finálovém koncertě na řevnickém portovním pódiu. Uvidíme, kdo se o tuhle cenu bude ucházet v letech příštích...

Hanka

AŽ TĚ SMRTKA VYZVE K TANCI...

Ta zubatá se s tím fakt letos nepáře. Ve věku nedožitých 74 let zemřel 18.7. 2021 velikán folku s krásným zvučným hlasem od Boho František Nedvěd. Ještě před pár týdny sklízel blahopřání ke zlaté svatbě a najednou tohle. Co na to říci? Že stará garda prostě odchází a rakovina plic je nebetyčný průser? To by bylo moc jednoduché. Jenže když zemře někdo kdo se vás celý život svým dílem dotýkal, to je jakoby se najednou zastavil čas a říkáte si, že svět už nemůže být nikdy stejný. Že v něm něco bude chybět i když zůstanou vzpomínky na krásné koncerty.

S bratrem Janem, i když se může zdát, že žil po dlouhá léta v jeho stínu, tvořili úspěšné pěvecké duo. Natolik

úspěšné, že se jim v r. 1996 podařilo vyprodat strahovský stadión, což se nikomu před nimi (a troufám si říci, že ani po nich) nepodařilo. Na 60 000 nadšených fanoušků hovoří za vše. Jejich písničky hrál u táboráků snad každý, kdo alespoň trochu uměl brnkat na kytaru. Písničky, které vycházely z trampské tradice a nesly v sobě ozvěny dětství prožitého na sázavské osadě Toronto. Písničky, které stejně tak byly ovlivněny country stylem i lidovou tvorbou. Jistě není třeba je zde vyjmenovávat. Každý ale dobře ví, že se hrály a zpívaly dávno před tím, než z Port dorazily na hudební nosiče. Děly lepšími tehdejší zachmuřené doby. Vždyť kdo by neznal Brontosaurusy či Spirituál kvintet?

Na samostatné dráze pak jakoby se František vtělil do Gordona Lightfoota, od něhož převzal celou řadu hitů. Je moc dobře, že se ještě před svou smrtí stačil usmířit se svým bratrem. Jen ať si všichni rozhádání a moralisté vzpomenou až jim bude z éteru znít „...nač ty hádky o morálce, stejně nám všem bude znít stejnej zvon...“ Ten plánovaný velký koncert v O2 Aréně už holt bráchové neuspořádají, ale ze všech těch jejich písniček bude i nadále sálat energie. A je fuk jestli je budou hrát interpreti v koncertních sálech nebo trempíři v hospůdkách a u táboráků.

Franta je jeden z těch, kteří (bohužel pro nás) odešli posílit tu báječnou nebeskou kapelu. Tak ať mu to tam hraje a zpívá stejně dobře jako dřív. A my budeme poslouchat, jestli se k nám z té dálky, přece jen něco nedonese....

Jožin

S MUZIKOU DO VZPOMÍNEK

Červencové datum neslo již tradiční setkání kamarádů v takzvané Marcelloně, což je pohostinné letní sídlo kamarádky Marcely z Dua Tornádo, obvykle ale vystupujícího ve třech. Ano, řeč je o vzpomínkovém KULBIGU, který se letos konal již pošestnáté. A přestože byly ještě určité pochybnosti o platných proticovidových nařízeních, vystřídaly se v útulné náruči Marceliny chalupy a jejího okolí více než čtyři desítky návštěvníků. Ve velké většině pravidelných účastníků těchto letních setkání, takže si již připadají jako jedna velká rodina. Nejsilnější a nesporně i nejpestřejší byla jako obvykle sobota a její zpěvavý večer, který se protáhl téměř do kuropění...

Jako každý rok nechyběla ani tentokrát početná skupina kamarádů a kamarádek z Přátel pardubické Stopy, jedinečným oživením byly pak mistrovské kytary a písničky brněnských Rowerů, k nimž se občas připojila i živelná Bouřka, svou porcí báječné muziky přispěla i Modrá kotva s nestárnoucími vokály, stejně jako Lenka a Áda Vostrých s Lubošem Stráníkem, písničkář z Plzně s autorským

repertoárem, občas pěkně pepným, kamarád Franta se svým speciálním písničkovým rejstříkem a hlavně – hostitelská dvojka Marcela s Ivetou, jejichž hudební výběr dokázal navodit mimo jiné i příjemnou, lehce nostalgickou náladu. Nejen je, ale téměř všechny ostatní

sestavy doprovázel na basu neúnavný, obětavý Čombe. A to ještě předtím strávil řadu hodin v chalupě u sporáku, aby obohatil už tak víc než pestré víkendové menu zvěřinovými specialitami, strážníky bezvýhradně kvitované zdviženým palcem.

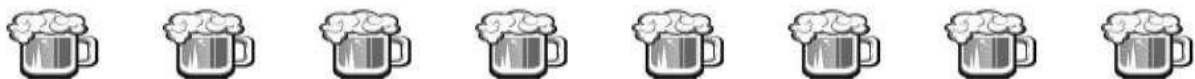
V pozdních večerních hodinách, když už skutečně byla požadovaná tma, promítl Áda několik dokumentárních filmů o západočeském písničkáři Břeťovi Hulešovi, jehož písničky se zpívají u ohňů i na trampských slezinách. Zhotovení těchto dokumentů,

kteřé promítal i při koncertech věnovaných Břeťově fenomenálnímu odkazu, věnoval Áda spoustu času i osobní invence – a bylo to z nich i cítit.

Prostě Kulbig se vydařil jako vždy, ani počasí příliš nezlobilo, takže máme zase rok na co vzpomínat. A já bych chtěla k díkům za jeho uspořádání připojit i své osobní poděkování za Ivetinu nadstandardní taxislužbu z nepomuckého nádraží na místo konání a zpět. Snad jí to budeme moci někdy v budoucnu také oplatit...

Hanka

OHNĚ

Oheň patří mezi největší lidské vynálezy. Jeho ovládnutí pomohlo rozvoji civilizace. Přesto v něm stále vidíme mnoho magického a proto je oheň nejen užitkovou záležitostí, ale i symbolem setkávání, slavností a tradic. Už u našich pravěkých předků byl oheň něčím, u čeho se probíraly nejen běžné záležitosti dne, ale také důležitá rozhodnutí. Podobné tradice se mnohde drží dodnes. Například to, že se u ohně nejlépe sedí v kruhu, aby všichni měli užitek z jeho tepla stejný a nikdo nebyl znevýhodněn. Samozřejmostí je nevhazovat do slavnostního ohně odpadky, o opékání buřtů ani nemluvě. Také do nich příkládá jen ten, kdo k tomu byl určen. Nikdo jiný příkládat nesmí. A ten kdo se o oheň stará by si měl připravit k příkládání alespoň trojnásobek původního množství dřeva, potřebného k založení vatry či hranice. Stejně je i pravidlo, že když někdo hovoří, do ohně se nepřikládá. A třeba by bylo vymítit i onen nešvar vyvolávání jmen při minutě ticha....

PORTA – DÁREK PRO UŠI I PRO DUŠI

I když téměř vždy v portovních reportážích nějakým způsobem podtrhuji atmosféru finálových koncertů Porty v Řevnicích, ta letošní se přece jen poněkud lišila od všech předchozích. Nečím těžko definovatelným, jako je pocit daleko větší sounáležitosti

s touhle hudební akcí, radostí ze setkání z toho, že Porta pokračuje a že to ani po loňském roce, který znemožnil živá koncertování, nevzdala. A jak jsem zjistila, nebyla jsem jediná, kdo to takhle cítil – ať už šlo o pořadatele, soutěžící, muzikanty či posluchače...

Došlo sice k několika menším organizačním změnám, jako byl třeba přesun semifinálové soutěže na pódium hlavní scény v amfiteátru apod., ale na celkové tváři portovního dění se to de facto nijak neodrazilo. A k radosti pořadatelů návštěvníky neodradily ani

neprůzvědi předpovědi počasí.

Kdo zná pozadí takových akcí, ví, že Porta není jen třídní hudební maraton finálového dění – že tomu všemu předchází doslova mravenčí práce v krajských a oblastních kolech, na jejichž výsledcích pak vyrůstá konečné portovní finále. Letos sice

ještě některá kola probíhala on-line, ale jinde už živě a s nečekaným zájmem soutěžících.

Bohužel, pro mne byl letošní, v pořadí již třináctý ročník konaný v Řevnicích, ošizený o páteční koncert, kterého jsem se ke své lítosti musela z časových důvodů vzdát. Zejména mne

pak mrzí, že jsem nezažila vystoupení skupiny „Jak je neznáte“ se vzpomínkou na Tonyho Liharta. Ale v sobotu už jsem vplula do starých známých portovních vod. Asi nemusím zdůrazňovat,

jak bylo báječné setkávat se a pohovořit s přáteli a kamarády, jako ostatně všechny roky předtím. Tentokrát musím k nečekaným zážitkům připojit i ochutnávku úžasného narozeninového dortu, který Jirka Vondráček obdržel s půlročním zpožděním ke svým sedmdesátinám.

Nezaměnitelnou atmosféru všech víkendových hudebních vystoupení spolehlivě, jako vždy, klasicky umocnilo přírodní prostředí amfiteátru. Portovní premiéru si však odbýval také zvučák – zkušený a vstřícný Karel Dříněk z jihu Čech, jehož cit a flexibilitu si chválili jak muzikanti, tak posluchači. A ráda bych také připomněla obsáhlou výstavku, dokumentující fotografiemi a psaným slovem historii Porty. Tohle archívni ohlédnutí do minulosti pravidelně připravuje usměvavá a obětavá Miládka, kterou znáte ze stánku s Portýry, céděčky a drobnými suvenýry. A dovolím si připomenout také její prosbu,

týkající se zapůjčení fotografií a další dokumentace k prvním ročníkům Porty, aby mohla doplnit dosavadní mezery v této přehledné prezentaci.

Navzdory skutečnosti, že předpověď počasí na víkend hrozila přeháňkami a bouřkami

Miki Ryvola: oPORTunistické okýnko

oPORTunismus – úsilí o získání některé z Port
dePORTace – vyřazení ze soutěže již v okresním kole
PORTugalsko – stát, jehož návštěva je odměnou za I. místo
PORTáš – droga, umožňující některým skupinám nevidané výkony na jevišti
PORToriko – druh omamného cigára, kterému holdují porotci kolem 3. hodiny ranní
PORT Arthur – zlovolný skřet, najatý blíže nejmenovanou skupinou k podplácení poroty
PORTEffeuille – ministerský rada přes záležitosti trampské tvořivosti
kolPORTér – hyenovitá šelma s ostrým zrakem, plíží se kol Porty
PORTýr – pán, který za všechno může
holPORT – tajná dohoda mezi skupinami Scarabeus a Hoboes o prosazení sboru Kpt. Kida na I. místo
sPORT – činnost, kterou vyvíjejí diváci ve snaze zaujmout svá místa
/výše uvedený text byl publikovánv časopisu Trail 7/1970, a znovu byl otištěn v časopisech Interportýr sobota/1991, Portýr měsíčník 2/2002 a Portýr 3 / 5.7.2002/

až do pozdních večerních hodin se to v sobotu obešlo jen několika kapkami. Pořádný liják však přišel při večerním vystoupení Věry Martinové, ale většina posluchačů zůstala hrdinně sedět pod pláštěnkami a deštníky. S koncem zpěvaččina vystoupení ovšem skončil i déšť. Zdá se, že po Žalmanovi převzala tuhle neblahou

dešťovou hůl také Věra. Poté nastoupil starý dobrý Cop s Míšou Leichtem, který publikum pořádně rozpumpoval. O to víc oceňuji jejich vyjádření pokory na konci hudebního bloku. Posledním vystupujícím byla Lokálka se svým speciálním parodickým repertoárem a pohotovým vtipným moderátorem Vaškem Součkem. Pokračovalo se samozřejmě improvizovanými sejšny, ale to už počty naslouchajících značně zeštíhly.

hudební scéně mluví samo za sebe. Dalším příjemným překvapením v trampském hávu byla podstatně mladší kapela Choroši se svižnou muzikou, vtipnými texty i průvodním slovem. Těm bych také dala s radostí svůj palec nahoru. Dalším plusem v tomto výčtu byly nesporně i tři soutěžící skupiny se zpěvným bluegrassovým repertoárem.

Ráda bych se ale vrátila ještě k předchozímu sobotnímu programu. Po poměrně dlouhé době jsme totiž s potěšením vyslechli klasické trampské písničky, které se na Portě nevyskytovaly už celé roky. A to v podání uskupení s názvem Brzdaři, se znělými mužskými vokály. Ostatně, jejich téměř půl století působení na

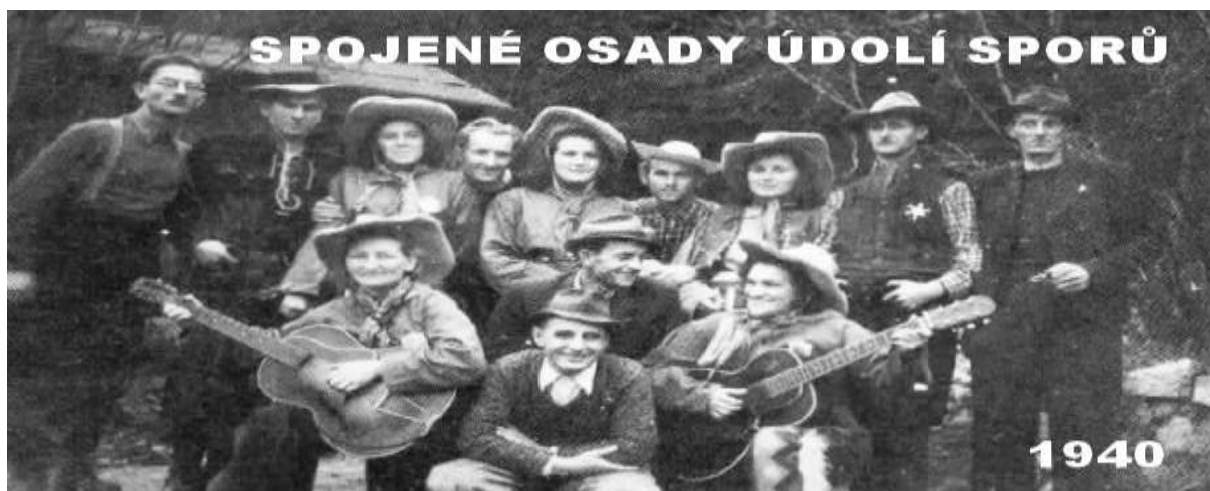
Vítězem Porty se stala mladá skupina Lu-s and, s frontankou z Holandska, která drží primát i v tom, že poprvé na zdejší portovní scéně zvítězila formace, která nehraje jen česky, ale i anglicky. Toto kvarteto si odneslo i Cenu ČRo Olomouc a Cenu SAI. Jako druhá se umístila mladičká sestava Zkusmeto se skvělými texty a dobře nastavenými vícehlasy. Třetí místo obsadila Saša Nikličková, která zabodovala i v autorské soutěži s písničkou Námořník. Cenu poroty si odnesl malý bubeníček Štěpán Kočárek ze skupiny Ornament, který nebyl za bubny téměř ani vidět. Cena Country radia pak putovala k písničkářce jménem Blondýna, zatímco Cena SMS soutěže byla udělena skupině VilMa. A Slávek

Maděra z této hudební skupiny si vysloužil Cenu Obce spisovatelů ČR v podobě keramického poháru z dílny jihočeského výtvarníka Jana Štarka, udělovaného za nejlepší autorský písničkový text. Naživo byla tato posledně jmenovaná cena předávána vlastně poprvé, ale už v loňském roce, kdy portovní soutěž probíhala on-line a odložené finále pak rovněž virtuálně, bez diváků, bylo toto ocenění dodatečně předáno Mije Peterkové ze skupiny Lee- Banda. A svou zaslouženou Portu si odnášel tentokrát také dlouholetý (nejen) portovní moderátor Zdeněk Schwager, jehož překvapení a dojetí po tomto vyhlášení bylo naprosto nefalšované.

I v nedělním programu jsem si musela díky odjezdu vlaku nechat ujít hostující Zelenáče, Radka Tomáška, Petra Kocmana a Aleše Maudra, ale byla jsem nesmírně vděčná za možnost slyšet a vidět ještě před vyhlášením výsledků hodinový program Druhé trávy a Roberta Křesťana, což byla skutečná a nezapomenutelná hudební lahůdka. A pro mne byla i ta letošní Porta skutečným dárkem – pro uši i pro duši....

Hanka Hosnedlová

KDYŽ JE SUPERBANDA, SVĚT JE KRÁSNĚJŠÍ

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

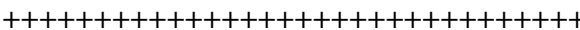
+++++

+++++

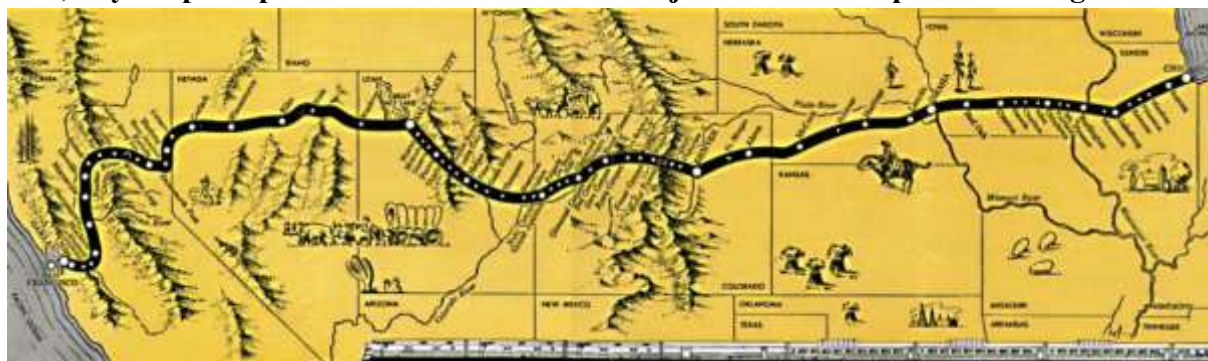
Foto Milan Lenin Mazač

KALIFORNSKÝ VÁNEK

Zlaté slunce se pomalu blíží ke svému loži v lůně modravých hor na obzoru. Ještě naposled pohladí svými paprsky krajinu a přenechá stráž měsíci a noci. Jen táborový oheň v pustině rozdělaný hoboos nedaleko trati, vedoucí od obzoru k obzoru, přispěchá na pomoc, aby alespoň trochu zmírnil černou tmou vůkol. Někdo uchopí kytaru a praskot ohně jen podmalovává tóny nesoucí se tichem.

Najednou se ale do melodie přimísí pravidelný zvuk, v němž znalec po chvíli rozezná klapot kol po spojkách kolejnic a tmou, do této chvíle naředenou jen svitem luny, prořízne ostré světlo reflektoru, doplněné vzápětí hlubokými tóny klaksonu diesellových lokomotiv, probouzejících mrazení v zádech. Jako šíp se kolem přežene dlouhý stříbrný had, aby vzápětí opět zmizel v černé tmě. Právě jste měli tu čest potkat se s legendárním

americkým rychlíkem na cestě z Chicaga do Kalifornie, nesoucího podle cílové destinace jméno California Zephyr. Rovinatými pláněmi se žene v noci, den si nechává na mnohem úžasnější scénérie. Ještě před jeho zavedením už bylo několik států propojeno ocelovými oři nesoucími jiná slavná jména – jako třeba Atlantic Fast Mail či Scenic Limited, které byly u vzniku tradice majestátních transkontinentálních vlaků, které místo do té doby praktikovaného číslování začaly užívat jmenné názvy. Většinou to bylo na tratích společností Denver and Rio Grande, Western Pacific či Missouri Pacific. Nakonec byl těsně před II. světovou válkou manažery zaveden i spoj Exposition Flyer, který pod heslem „Malebná jízda napříč Amerikou“ zaznamenal okamžitý úspěch. Stal

vozily především vojáky, aby je dopravily do přístavů, odkud pak pokračovali dál na pacifické bojiště.

S blížícím se koncem války začalo představenstvo dopravních společností uvažovat o tom, co bude dál. Důležitým se stal rok 1944, kdy si jeden z manažérů (C.R.Born) po projetí celé trati uvědomil všechnu tu krásnou scenérii okolo a začal přemýšlet jak využít toho všeho, co se mu nabízí. A tak z toho nápadu vznikly vozy typu Vista – Home s prosklenými kopulemi umožňujícími dokonalý výhled.

V mírových dobách se výše jmenované společnosti spojily a tak na přelomu 40. A 50. Let 20. století tak už mezi Chicagem a Friscem jezdil elegantní transkontinentální vlak,

nakonec jich pro běžné používání stačilo šest a ostatní byly v záloze. Každý vůz si nesl i své jméno: Silver Aspern, Silver

Bronco... Typickým znakem vlaku však byly vyhlídkové vozy. Kupoli mělo v soupravě hned plovůzů z jedenácti (což jiné vlaky dosud nenabízely) a tři byly velkoprostorové. Vozy si podle délky svých úseků rozdělili provozovatelé, přičemž každý přidělený vůz měl ještě speciální označení společnosti k níž patřil. Samozřejmostí soupravy byly i vozy lehátkové, lůžkové, jídelní i pro matky s dětmi. Celou tu nádheru obvykle tahaly 3 – 4 lokomotivy EMD F3A/B nebo Alco PA/PB.

se tak vlastně takovým prvním předchůdcem pozdějšího Zephyru. Už první (zatím Pioneer Zephyr) byl ale revoluční aerodynamickou třívozovou soupravou, jež vyjela na trať už v r. 1934. I jeho brzký následovník Exposition Flyer byl znám jako vyhlídkový napříč Amerikou. Cestující z nich obdivovali třeba dech beroucí kaňon Feather River i Skalisté hory. Jeho velký úspěch ale na čas přibrzdila válka, kdy pak tyto soupravy

vozící pasažéry nejkrásnějšími místy USA, s nezvykle sympatickým personálem. Okamžitě se stal populárním a nakonec i vlajkovou lodí společnosti.

Nový vlak California Zephyr už měl pochopitelně i nové vagony, protože původní přestaly vyhovovat.

Zpočátku byl 14ti vozový, ale

Typickým znakem vlaku však byly vyhlídkové vozy. Kupoli mělo v soupravě hned plovůzů z jedenácti (což jiné vlaky dosud nenabízely) a tři byly velkoprostorové. Vozy si podle délky svých úseků rozdělili provozovatelé, přičemž každý přidělený vůz měl ještě speciální označení společnosti k níž patřil. Samozřejmostí soupravy byly i vozy lehátkové, lůžkové, jídelní i pro matky s dětmi. Celou tu nádheru obvykle tahaly 3 – 4 lokomotivy EMD F3A/B nebo Alco PA/PB.

Slavnostní provoz pověstmi opředeného vlaku byl zahájen 2.3. 1949 a hned se stal tím, o čem se nejvíc mluvilo. Na cestu 5 525 mil (4064 km) z Frisca přes Salt Lake City a Denver do Chicaga potřeboval 50 hodin. Letadlo by to jistě zvládlo za méně, ale cestující prostě tento vlak milovali. Vždyť jako personál pracovaly ve vlaku i půvabné hostesky, svou pracovní náplní se téměř rovnající letuškám. I jejich práce

přinášela pro úspěch vlaku důležitá procenta. Navíc ani ty nejluxusnější vlaky se nemohly co do scenérie jíz projížděly těžko srovnávat. Jízdní řád byl sestavován tak, aby vlak projížděl těmi nejkrásnějšími místy za dne – ať už to byl kaňon Colorada, Skalisté hory, průsmyk Donner Pass, či monumenty v Utahu. „Nudné“ krajiny, jak je výše uvedeno, se projížděly v noci. To vše se samozřejmě odrazilo i na cenách jízdenek. Pochopitelně, že byly hned několika relacích, ale zrovna tak mohly dosáhnout až pětinu tehdejšího platu. Taková cesta se pak rovnala splnění životního snu. Tyhle vlaky prostě nebyly a ani nebudou levnější záležitostí.

Nakonec ale ani stříbrný sen nedokázal čelit nástupu letecké a autodopravy. Byl čím dál ztrátovější a tak rok 1970 znamenal pro Zephyr rozsudek smrti. Zdálo se, že 22.3. 1970 vyjíždí na svou poslední cestu. Naštěstí 1.5. 1971 vznikla národní dopravní společnost Amtrak (složenina slov America a Track), která převzala dálkovou osobní dopravu od šestadvaceti společností. Dalo

by se říci, že svým způsobem navázala na původní spoj – jen s tím rozdílem, že místo přes Colorado se jezdilo přes Wyoming a spoj se jmenoval San Francisco Zephyr. K Amtraku se nakonec v r. 1983 připojila i původní společnost DRGW (Denver Rio

Grand Western), do té doby provozující svůj Rio Grande Zephyr. Vlak se tak v podstatě vrátil k původní trati i jménu, ale podle cestujících prostě dvakrát do stejné řeky nevstoupíš. Dnešní express už prý nemá tu eleganci starých vlaků, i když je třeba modernější a komfortnější. Nicméně jeho obliba je stále veliká. Nadále projíždí Illinois, Iowou, Nebraskou, Utahem, Coloradem, Nevadou a Kalifornií. Původní vozy sice stále existují, ale jsou rozesety u celé řady provozovatelů. Takže

až zase u nás někde pojedete nějakým špinavým a přeplněným vlakem, tak si jen povzdechněte a zamáčkněte slzu v oku. Za vzpomínku na tuto legendu na kolejích to stojí... [California Zephyr Hank Williams Sr. with Lyrics - YouTube](#)

Šotouši schvalují tento článek

HAVRAN SE ZASTAVIL V LETU

Kamarádi.

V úterý 13.6. 2021, zrovna v pravé poledne, prohrál svůj poslední souboj s pistolníkem jménem Čas, náš kamarád a zástupce šerifa T.O. Černý havran, deputy

TOM Staněk

Jeho tramské srdce navždy utichlo ve věku 73 prožitých jar. Byl jsem s ním skoro do poslední chvíle, rozloučil se se mnou a jeho poslední slova byla... *“Mám sbalíno, šerif Žit už na mne na štrece čeká...”* Druhý den zavrel oči a tiše odešel na tu nikdy nekončící pouť....

Čas se zastavil. Další návštěvy jeho milovaném Muzeu tramských,

pivovarských a jiných kuriozit už se v jeho sklípku neuskuteční. Nevěřím a ani nevím, kdo by se dal najmout na tuhle možná podceňovanou, avšak velmi náročnou práci, která dotvářela Tomovu tramskou osobnost a cit pro kamarády, které, i v souladu s milovaným mokem, měl tak rád...

Shorry

POTLACH V ÚDOLÍ DĚSU

vzniku této osady, která je tak po Ztracence druhou nejstarší tramskou

(slavného osadního šerifa a sportovce) ve vrhu koulí. Večerního slavnostního ohně se zúčastnili

Kamarádi Staré řeky. Myslím, že účastníci Táboráku si užili skvělého tramského hraní a zpěvu...

Text i následující fotky – Míša

Poslední červencový víkend se už tradičně koná tzv. Táborák v Údolí děsu, tentokrát už ke 102 rokům

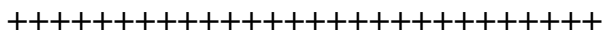
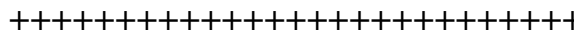
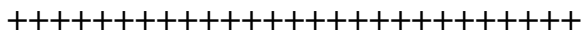
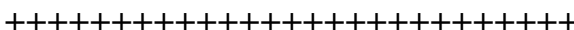

osadou u nás. Na osadním potlachovišti se rovněž uskutečnil tradiční Memoriál Honzy Čuchny

zástupci mnoha tramských osad a kromě mohutného osadního hudebního tělesa zahráli také

ZÁBLATÍ, TENTOKRÁT LETNÍ

Každý rok bývají letní víkendy nabité akcemi od potlachů přes sleziny až po jiné trampské nebo trampy navštěvované akce. Letos se obsazenost jednotlivých termínů ještě navýšila díky přesunům z jara a také z loňského roku, podmíněných tehdejší proticovidovou situací. Takže skoro každý víkend zažívám muka volby, někdy pak i dodatečným zklamáním nad svou volbou.

Také políčko v diáři vyhrazené poslední červencové sobotě bylo zaplněné několika možnostmi, jak ji strávit, ale tentokrát jsme si bez váhání vybrali Zpívanou v Záblatí, jako obvykle iniciovanou jihočeskou osadou Winoga. Tato akce byla totiž náhradou za tradiční květnové Vítání jarních vod, které muselo být v souvislosti s tehdejšími nařízeními stornováno.

V sále tamější nálevny se sice sešlo méně lidí, než bývá zvykem, ale to nijak neubralo na razanci hudební produkce s několika kytarami, banjem a houslemi. A abych nezapomněla – vedle mužských sól a vokálů také s báječně sladěným dámským duem. Ačkoliv slýchám tuto sestavu několikrát za rok, díky covidové poslechové pauze jsem byla mile překvapená řadou nově zařazených písniček v jejím repertoáru, stejně jako vypilovaností hudebního doprovodu. Tak se budu zase těšit na pravidelná muzikantská setkání této neoficiální, ale dobře sehrané formace na podzim, pokud nám do toho pandemie zase nehodí vidle.

Hanka

DIXIE FLAG

Položili jste si někdy otázku proč je jižanská vlajka stále tak populární? Jednoduše by se chtělo říci, že je prostě pěkná a i z grafického hlediska fakt

dobrá. Kombinace bílý, modrý a červený je prostě stále sexy – ostatně tyhle barvy používají mnohé další země, včetně naší. A bílé hvězdy dokážou zářit i v černobílé variantě. V jednoduchosti je prostě síla a nezaměníte ji za jinou. Problém je ale v tom, že JINÍ naopak zaměňují její vzhled za symbol, který nikdy neměla. Málomádo ví, že se vlastně jedná o jednu z několika vlajek, které státy na jihu používaly, v tomto případě bojovou zástavu severní Virginie. Symboly, které se jí její odpůrci soustavně snaží podsouvat, by měli spíše adresovat na vlastní vlajku jižní Konfederace, která ovšem vypadala docela jinak. Rozhodně však nemá nic společného s vykořisťováním negrů (pozor, toto slovo není hanlivý výraz, Španělé, kteří vlastnili bývalý území na jihu USA dodnes slovo „negros“ běžně používají.

To, že rebelská vlajka propaguje utlačování černochoů, je skutečně rasistickou propagandou – ovšem z druhé strany. Zamyslete se trochu nad historickými souvislostmi.

První otroci byli do amerických kolonií přivezeni z Afriky už v r. 1619... Ale... Ze 246 let trvání otroctví v Americe to byly jen pouhý čtyři roky, kdy byly zaštitěny konfedační vlajkou. Zbytek veselé prosperoval pod vlajkami Velké Británie a konec konců i samotných USA. Tak si na to vzpomeňte, až zase uslyšíte řeči, jak

je třeba rebels flag zakázat. A jen tak mimochodem – v r. 1776 bylo jen v New Yorku dvakrát víc otroků, než v celý Georgii. . .

A vlajky CSA vlastně svým způsobem symbolizují i jinou identitu, ke který se lidé na jihu hrdě hlásí a rozhodně to nemá nic společného s vykořisťováním spoluobčanů jiný barvy kůže. Jejich země nejsou nebo alespoň donedávna nebyly zeměmi zdivočelejších magorů, samozvanejších levičáků a ochránců lidských práv, kteří by v USA nejráději zavedli socialismus ještě děsivější, než jsme měli my. Denně to vidíme na televizních obrazovkách, čteme v tisku. Dole na jihu a ve venkovských částech USA dodnes stále ještě platí, že člověk by se měl postarat sám o sebe, o svou rodinu i okolí, nenechat si do ničeho kecat a žít si svobodně. A vo tom to je. A případně bejt i připravenej svůj způsob života bránit třeba se zbraní v ruce. Uvažujte, co je lepší? Bejt tupě přežvykující ovci v nemyslícím stádu nebo svobodným člověkem? Rebelská vlajka je tudíž daleko spíše symbolem odporu proti byrokratický nadvládě a centrální moci omezující lidský práva a ničím jiným. Stala se jím právě na bitevním poli poražený – leč nikoliv morálně – Konfederace. Jasně, z hlediska historie Jih svůj boj o právo jednotlivých států Ameriky zvolit si svou vlastní budoucnost prohrál, ale duch rebelství, touhy po svobodě a nezávislosti přetrval až do dnešních dnů. A pararela současný EU a USA v polovině 19. století, se tu přímo nabízí.

A ještě k tomu duchu... dovedete si třeba jižanskou muziku představit bez záplavy svatoondřejských křížů se stříbrnými hvězdama? Celá řada muzikantů a zpěváků bluegrassu a country se nebojí přihlásit k tradici země, kde tato hudba vznikla. Dodnes mají ty vlajky na pódiích, ale třeba i autech své dominantní místa.

Ovšem to, že máme Dixie rádi neznamena, že nekriticky velebíme všechno co USA provádí. Ovšem na rozdíl od klasický vlajky USA nejní Rebel Flag symbolem průserů, omylů či nescíselně mrtvých po celým světě, vměšování se do vnitřních věcí cizích států či šílený multi-kulti experimenty. Naštěstí slušnej člověk zůstane slušným člověkem a šmejď šmejdem, ať už je černej nebo bílej. A snad i proto si raději místo Stars and Trips vyvěsím Dixie. . . .

Jožin

VZPOMÍNKOVÝ OHEŇ...

jezířka. Na místě, které jihočeští i západočeští trampové dobře znají a jež se už

Písecku, který tragicky zahynul zákeřnou střelou dodnes neodhaleného lidového milicionáře při demonstraci 21.8.1969 na

byla věnována právě jemu.... Celý ten potlach 7.8. 21 byl suprový. Škoda jen, že ho večer „zpestřil“ ten hnusný liják

Sheff

...uspořádala klatovská T.O. Orel v Bílém kaňonu, nedaleko Žichovického

pár let pyšní i novým totemem. Součástí kaňonu je i pietně udržovaná mohyla na památku Bohumila Syřínka z Mladotic na

Václavském náměstí v Praze – ve 14 letech! Je tedy zjevné, že hlavní vzpomínka

VZPOMÍNKA NA OLD PARDY

(1961 – 2021) – 60 let

V roce 1961, tedy před 60 lety, se konal 25. výroční oheň osady Kamarád na Divoké Orlici poblíž Sopotnice. Při této příležitosti se šerif osady Jožka Slavík domluvil s několika dalšími kamarády a založili společenství starých pardů a začali si říkat Old Pardi.

Zakládajícími členy byl Jožka Slavík, J. Pospíšil – Kiwi z osady Poslední příležitost, Jarda Štercl ze Ztracenky, Pedro Mucha z Údolí děsu, Mirek Hrnčíř z osady Kamarád, Frank Neužil z Vápenného kaňonu, Olda Vrtilška z osady Lone Star, Vašek Fliegel –

Grizly z Utahu a Jim Krása z osady Korzáři. Tito již „Old Pardi“ se scházeli každý rok začátkem února na sezení v chatě Kamarád, jejímiž majiteli byl Jožka Slavík se svou ženou Lidlou. Zde trávili pěkné chvíle při písničkách a vyprávění, kde vynikal hlavně

Jarda Štercl. Jožka měl tamburašský sbor, kde hrála na mandolinu i jeho žena Liduška – Lidla. Hrál zde Tramp trio z České Třebové a další. Občas se objevili i vzácní hosté jako malíř Zdeněk Burian, trampský písničkář Honza Korda, Vašek Konvička – člen známé skupiny Setleři, Ruda Chundela – malíř a písničkář anebo i místní hajnej. Hrál se do ranního kuropění a ti vzdálenější chodili na první ranní vlak mezi čtvrtou a pátou hodinou do Sopotnice.

Dále už se věnuji tomu, jak jsem se já mezi tyto vzácné lidi dostal. S mojí ženou Helenou jsme se brali v roce 1971. Helena už předtím jezdila s tátou na tramp a s Jožkou Slavíkem se už znali. Po úmrtí otce Heleny (1972) jsme dál jezdili na potluchy, kde jsme hráli a zpívali. S Jožkou jsme se potkávali a tak jsme si všichni nějak padli do oka a časem jsme se i navštěvovali. V r. 1974 jsem se vracel z Orlických hor ze školení a navštívil jsem Jožku v Chocni, kde sloužil jako výpravčí ČSD. Jožka mě a ženu pozval na setkání Old Pardů, kde nás jmenoval členy a tak co mlad'oshi jsme rozšířili řady starých kamarádů na dlouhých 21 let.

Kolem roku 1976 s námi začal jezdit na Kamarád Johnny Šindelář – cowboy a indián a časem se zde objevil i Pepa Janota z T.O. Haluzáci a Standa Širl z Údolí děsu. V r. 1983 se rozpadl soubor Červánek, zůstal jen Jirka Veřtat a Pepa Kníže. Jožka Slavík je pozval na sezení O.P. a s nimi přijel i Pepa Braun – Buřt, doktor Bielský a šerif Tramp klubu Honza Slováček – Šedý vlk. O zpívání a zábavu nebyla nouze. Lidla se vzorně

starala o hladové žaludky, gulášek s křenem nám vždycky vyrazil dech. Někdy přijely na výpomoc jejich dcery Jana s Lídou. V šest hodin večer Jožka zahájil Old Pardy a hrálo se a povídalo v jednom kuse až do ranních hodin.

Někdy se stalo, že se řeka Orlice rozvodnila a muselo se lézt na strmé stráně po žebříku na kolnu a odtud po dalším žebříku k ohništi. Jožka nám připravil holínky, neboť cesta byla zaplavená kvůli navršeným ledovým krám. Tehdy jsme na Jardu Štercla čekali s obavami jak se dostane do chaty, ale pro samou muziku se na něj zapomnělo. Jenže ledová bariéra se protrhla a Jarďa k údivu všech přišel po cestě kolem řeky.

Že bylo zábavy a legrace dost, to dosvědčuje tato příhoda. Frank Neužil byl zubařem a tak jednou přivezl zubní protézy a domluvil se s Jožkou, že překvapí ostatní účastníky sezení. Protože už se blížil čas, kdy měl Frank přijít od vlaku, čekali jsme a čekali... a netušili, že už tajně přijel. Za chatou si pak oblékl gumák, nasadil protézu a představil se jako Frankův bratr a že je zde na rybách a divil se, proč tu brácha ještě není? Pepa Kníže se vyděsil, jestli se mu něco nestalo, když je ta velká voda. Někteří z nás věděli, že jde o žert a už to nevydrželi a začali se smát. Celý večer pak Jarďa Štercl blblnul s protézami a předváděl Ference Futuristu... a že mu to šlo dobře!

V roce 1995 přijela televize z Hradce Králové zdokumentovat sezení Old Pardů a to vlastně bylo poslední. V tomto roce Jožka Slavík vážně onemocněl, strávil mnoho dní

v nemocnici a po velkých útrapách nás opustil 9. Února 2000 ve svých 82 letech. Zbyly nám na něho krásné vzpomínky.

A JEHO ŽENA LIDLA SE LETOS 20.7.21 DOŽILA KRÁSNÝCH 100 LET !

Rost'a Černý T.O. Blanice

Kamarádce Nanučce , za celou trampskou rodinu přejeme zejména mnoho a mnoho zdravíčka , lásky , štěstí a rodinné spokojenosti...

SRPNOVÝ MUZIKANTSKÝ NÁŘEZ

Ačkoliv zpívané v českobudějovické Besedě dodržují, stejně jako školáci, prázdninovou pauzu, v prvním srpnovém čtvrtku udělaly SOČB v tomto případě výjimku. A to díky domluvené návštěvě západočeské zpěvavé Modré kotvy, která na svém letním tažení po vlastech českých a moravských zvolila jako druhou zastávku právě jihočeskou metropoli. Tentokrát se prezentovali v pětičlenné sestavě a jako obvykle to bylo super. K jejich jedinečným vokálům se spontánně připojovaly i hlasy od ostatních stolů a takřka bez přestávky se hrálo až do zavírací doby. Tradičně se pak ještě v soukromí sesnovalo dlouho přes půlnoc.

Pro ty, kteří se nezalekli odpolední deštivé nadílky a nebyli na dovolených, se dočkali ještě jednoho nečekaného muzikantského překvapení. Jako předskokani Modré kotvy se přítomným totiž představila zpěvavá živelná trojka, kterou tvořila Světla Magni s partnerem Petrem s kytarami a s kamarádkou Miriam, skvěle ovládající kontrabas. A tato sestava se pak v rámci večera pravidelně střídala s Modrou kotvou, což bylo příjemným zpestřením pro všechny.

Hanka

DVAKRÁT VANDR ZA HISTORIÍ

Naše pravidelné víkendové výpravy mají obvykle za cíl přírodu, ale čas od času spojíme tyto dny i s kulturním programem nebo historií. To se nám povedlo také v prvním letním měsíci a hned dvakrát a naše tehdejší cíle rozhodně nebyly bez zajímavosti.

V prvním případě šlo o skutečně mimořádný zážitek, datovaný válečnými léty druhé světové války. Jednalo se o prezentační akci s podtitulem *NÁVRAT ZAPOMENUTÝCH VOJÁKŮ*, která se konala v zahradě českokrumlovského divadla a byla součástí propagace, která měla upozornit na velkou výstavu v místním muzeu s názvem *SE LVEM ZA SVOBODU*.

Červnová akce pod širým nebem přilákala spousty návštěvníků od těch nejstarších a poučených až po zvědavé dětské dušičky, jejichž naivní dotazy k prezentovaným exponátům člověka

dráždivě vonící guláš, polní nemocnici s vybavením a sestřičkami v dobovém oblečení, až po dokumentární tiskoviny. Nechyběly pochopitelně časově příslušné uniformy, v nichž byli oblečeni členové

výstavy v muzeu, kde jsme strávily několik úžasných hodin. Tato zatím nejrozsáhlejší expozice na dané téma byla zahájena 4. května a potrvá do 29. září, i když předpokládám díky její jedinečnosti a také díky omezení návštěvnosti v době proticovidových nařízení její prodloužení, což bych s radostí přivítala. Vzhledem k tomu, že obsahuje i řadu exponátů ze soukromých sbírek, těžko by se znovu dávala dohromady. Zahrnuje totiž působení československých vojáků za druhé světové války včetně prezentace útvarů, jimiž prošli, včetně armádních složek ve Velké Británii, při obléhání Dunkerque, propojení s americkou armádou na konci války či doby ukončení

dokázaly nejednou i rozesmát. A bylo skutečně na co se dívat – na různé typy vojenských vozidel, včetně nákladních, vojenskou polní kuchyni, v níž se vařil

různých klubů vojenské historie či obětaví sběratelé. Jako suvenýr jste si mohli odnést i sadu zajímavých razítkových otisků.

A pochopitelně jsme si s kamarádkou nenechaly ujít ani návštěvu propagované

bojů v Tichomoří. Figuríny s uniformami, originály zbraní, detailní výzbroj a výstroj, tehdejší věci denní potřeby, ale především spousta textové a fotografické dokumentace či map. Jako doprovod jsou promítány dokumentární filmy z této doby, které si můžete vybrat podle své volby. Prostě paráda a stojí to opravdu za to!

Druhý dotek historie jsme si dovolily při pobytu u jezu Soukeník, dokud jsme si udělaly výšlap do Sezimova Ústí a mimo jiné navštívily Benešovu vilu. Po pravdě – Benešovu vilu jsme nestihly, její prohlídka

se totiž musela objednávat dopředu a s průvodcem, ale zato jsme si v poklidu prošly okolní zahrady včetně hrobky manželů Benešových a hlavně jsme zašly

do památníku Edvarda Beneše, našeho druhého presidenta, kde je vstup zdarma a bez jakékoliv rezervace. Dokumentace z jeho života i života jeho manželky, dobové snímky, dokonce fotografie tohoto manželského páru v životní velikosti a opětně dokumentární životopisné filmy... Ani odtud jsme neodcházely zklamané, ale s pocitem, že jsme si do svých paměťových šuplíčků stačily ještě něco málo naložit...

Hanka

BYLA BY TO CHYBA PLIVAT NA POMNÍKY...

V revoluční euforii roku 1918 se Češi zbavili sochy jednoho ze svých nejslavnějších vojevůdců – maršála Radeckého, jednoho z nejuznávanějších vojevůdců 19. Století. Snad proto, že jej tzv. čeští vlastenci označovali za „přísluhovače Habsburků,“ byla

socha Josefa Václava Antonína Františka Karla hraběte Radeckého z Radče v r. 1919 stržena ze svého pomníku na Malé Straně. Přestože se výrazně zapsal do historie našich zemí, stal se maršál obětí zjednodušeného výkladu dějin a všeobecného mínění, že co je rakouské, to je špatné. Navíc 6,7 m vysoká socha odlitá z bronzu ukořistěných italských děl hýbala žlučí italským legionářům a tak dodnes spí zapomenuta v lapidariu Národního muzea. A Radecký sám? Sešel z očí, sešel z mysli. Slavného vojevůdce připomněli až po 70 letech Cimmannologové, kteří v semináři před hrou

Vražda v salonním coupé, bavili národ nápadem „postavit na místě pomníku maršála

Radeckého, tohoto českého pomahače Habsburků sochu Járy Cimrmana, který jim nikdy s ničím nepomohl.“

Také generál Robert Lee, velitel konfедераčních vojsk v americké občanské válce (1861-65), který se rovněž výrazně zapsal do historie, se pro leckoho stal symbolem útisku, byť jeho vina spočívá hlavně v tom, že stál v boji na špatné straně. Mnozí Američané začínají vidět své dějiny stejně černobíle jako Češi.

Jdou prakticky v našich stopách, když z veřejných míst odstraňují jeho sochy.

Leea pokládají někteří Američané, zejména Afroameričané (proč kupodivu nejsou třeba Angloameričané, Iroameričané, Germanoameričané...?) za symbol útisku černochoťů otrokářským systémem. Jistě, Lee jako vlivná osobnost amerického jihu nekladl černochoťy na roveň bělochům. Taková

byla prostě doba. Byl proti tomu, aby měli hlasovací právo a říkal, že populaci dovezenou z Afriky je nutné nejprve zcivilizovat (což, když si to tak vezmete, nebyl zas tak blbý

nápad). Zároveň ale otrokářství nazýval morálním a politickým zlem. Lee několik desítek otroků vlastnil. Jenže práce otroků až do konce občanské války využíval kde kdo. Dokonce třeba i vrchní velitel Unie a pozdější prezident Ulysses Grant. Generál Lee tedy bojoval na straně „otrokářského jihu.“ Ale občanská válka se nevedla jen o otroctví. Válcilo se o míru autonomie států, o daně, o cla... a také za právo na odtržení. Problém je v tom, že ještě celá řada lidí věří legendě, že ve válce severu proti jihu šlo hlavně o černošskou otázku. Sám Lee se přitom do války nijak nehrnul. Krátce předtím

než vypukla mu prezident Lincoln nabídl, aby velel vojskům Unie. Lee, který už dříve

prokázal velitelské schopnosti ve válce s Mexicem váhal a to až do chvíle, kdy jednotky severu vtrhly do jeho rodné Virginie. V té chvíli v něm totiž převážil patriotismus a generál se postavil na stranu secesse. Se svými jednotkami pak dokázal několik let vzdorovat početnějším oddílům severu. Dodnes je jako jeden z nejuznávanějších vojevůdců 19. století zmiňován jako stratég i ve vojenských učebnicích v nejprestižnější americké vojenské akademii ve West Pointu. Podle organizace Southern Poverty Law Center se po občanské válce ve veřejném prostoru objevilo nejméně 1503 pomníků uctívajících Konfederaci. Jsou mezi nimi sochy, památníky, vlajky, ale i jména škol, měst či mostů. V šesti amerických státech mají dokonce svátky, které se ke Konfederaci přímo vážou. Příznivci Konfederace většinu z nich vztyčili mezi koncem války a 20. léty 20. Století.

Převážná většina černochoťů v mnoha městech amerického jihu tak tyto památníky vnímají jako každodenní provokaci poukazující na dobu, kdy černý muž pod bičem otrokáře žil a halasně usilují o jejich odstranění. Z toho vyplývá, že ač od války uplynulo

víc než půldruhého století, myšlenky z oněch dob jsou stále živé. Část Američanů by nejraději smazala konfedační vzpomínky, včetně těch soch a vlajek, jiní jsou na minulost pyšní. Památníky tak nemizí ze svých míst bez problémů. Mezi odpůrce odstraňování soch patří i Liga jihu, která vznikla v r. 1994. Ta tuto kampaň přirovnává ke „kulturní a etnické čistce.“ Sochy prý s rasismem nemají nic společného, jde prý o výraz zdravé lásky k vlastnímu lidu a vlastní kultuře. Sněmovna reprezentantů v Louisianě, Jižní Karolíně, Tennessee, Georgii a Mississippi dokonce přijaly zákon proti odstraňování pomníků, které jsou věnovány památce vojáků, válek nebo armády. Konflikt ukazuje že jsou ideály a spory občanské války na jihu USA stále živé. Část místních obyvatel je hrdá na svou povstaleckou minulost, další chce z veřejných prostor odstranit jakoukoliv vzpomínku na otrokářství a diskriminaci.

To však není tak snadné. A může snad generál Lee za to, že ho uctívá i nekulturní spodina v podobě neonacistů a trolů z KKK? A je rovněž přiměřenou reakcí na povyk rasistické lůzy likvidace všech symbolů Konfederace? Kdo bude další po Leeovi? Stonewall Jackson? George Washington? Thomass Jefferson, hlavní autor amerického prohlášení nezávislosti? Vždyť i tito presidenti vlastnili otroky. Washington byl na svou dobu bohatý muž – měl 316 otroků. Otázkou tedy je, zda Američané jednou budou strhávat také sochy těchto „otrokářů.“ A pak by se měli sami sebe zeptat, zda by byli ochotni přejmenovat i své hlavní město...

Nemůžeme změnit historii, ale můžeme se z ní poučit. A tím nedostáváme zpět k úvodní logické otázce. Provinil se snad i Radecký tím, že se stal rakouským hrdinou a kterému i ve Vídni postavili pomník? Nota bene na jeho počest Johan Strauss starší složil Radeckého marš? Takovou rakouskou Dixie...?

Jožin

100. LET ÚDOLÍ HADRŮ

Československu mohly mít trampské osady více práv, pokud se registrovaly coby kluby. Tak se v roce 1926 spojilo několik trampských osad do Tramping

Víkend 14. – 15. Srpna 2021 slavila brdská T.O. Údolí hadrů 100 let od svého vzniku. V předválečném

trampská osada Údolí děsu, která tehdy založila Dewil Club v Praze, ale tento klub byl později zapomenut a dnes je osada známá výhradně jako Údolí

Nebylo překvapením, že na trampském Berounsku, obývaném slavnými osadami, kam patří Údolí hadrů,

zdejší trampském prostředí. Kdo tuto hudbu slýchá od dětství, ten si potlach maximálně užil...

foto Blesk

Club Westend a pod tímto názvem se trampská osada Údolí hadrů stala více známá a to trvá dodnes. Podobně se zachovala nynější stodaletá

děsu. Na letošním výročním potlachu se kromě domácích osadníků sešli trampové ze všech možných končin.

Údolí děsu, Údolí oddechu, Fort Adamson, Andělka, Kamarádi Staré řeky, Pozvolná smrt atd se hrály a zpívaly trampské písně často vzniklé ve

PÍSNÍČKA NA VANDR

POLEDNÍ ZEM

NOC VONĚ ZEMĚ MĚSÍC SKRÝVÁ TVÁŘ, U-SÍ-
NĀM DOBRĚ JE MI OTEVÍRĀM SNĀŘ A HLEDĀM
SEN, CO MĚ VRĀTĪ NEŽ SE ROZE-DNĪ
V NEJŠTĀSTNĚJŠÍ ZEM POLEDNĪ. DUSOT TAM
Refrěn cismi hmi E7 D
HŘMĪ DIVOKÝCH KONĪ SEDLO ŽĀDNÝ
E7 A E7 A cismi
Z NICH NEPOZNAL. TA MOJE ZEM ŠĀFRANĚM
hmi E7 D E7 A
VONĚ, BEZSTAROSTNÝCH LIDĪ JE TO RĀJ

ZLÝ PROBUZENĪ DO ŠĚDIVEJCH DNŮ
V ŽIVOTĚ VŠECHNO NENĪ JAKO V ZEMI SNŮ
VŠAK S VEČEREM OHĚŇ HOŘĪ
BANJO TIŠĚ ZNĪ
ZAS SE VRACĪM V ZEM POLEDNĪ DUSOT TAM HŘMĪ...

ODEŠLI...

...do stromů a potoků, do skal a země, do hlíny a popela

Kamarádka KAMILA BÍLKOVÁ

+ 3.8. 2021 T.O. Tuláci Šumavy

Nevíme, co s námi bude až odejdeme. Ale věříme. Věříme, že ti dobří s krásným srdcem a dobrou duší odchází nahoru do nebe, ze kterého na nás shlíží...

Můžeme si stokrát opakovat, že život není spravedlivý a někteří z nás, že odcházejí příliš brzo. Nic tím ale nezměníme... ale věříme. Věříme, že se na nás Pajda dívá a posílá nám vzkaz: „Přestaňte sakra fňukat a žijte naplno. Nežeňte se za chimérami a žijte každý den, milujte se, stůjte jeden za druhým, držte pohromadě, neplývejte síly na to co bude, protože nevíte jestli to

bude... nevíte, co přijde zítra... Vyražte na svojí štreku ať se mám na co koukat a jednou, jestli se tu všichni sejdem, bude rodeo.“

Zachovejme si víru, že tam nahoře je líp, i když další místo mezi námi zůstává prázdné. Ať je ti v tom tramském nebi dobře, tam, kde se jednou všichni sejdem u jednoho velkého nebeského táborového ohně...

POSÁZAVSKÝ ŠPAČEK NA KANADĚ

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

OLD LADIES EXPEDITION V DERNIÉŘE

V pořadí již číslo 38 nesla letošní Old ladies expedition, pro kterou si expedičnice předvídavě zvolily termín v první polovině srpna. A dobře udělaly, stejně jako s volbou navštívené lokality, jíž se díky zázemí v Přední Výtoni stalo Lipenské jezero. Téměř tropické počasí si nesmlouvavě nadiktovalo každodenní koupání, ale i tak ještě zbylo dost času na návštěvu zajímavých míst v tomto teritoriu. Na Vítkově hrádku sice expedice v minulosti již byla, ale tentokrát to bylo i s několikahodinovým koncertem bezejmenného tria, jehož repertoár se pohyboval v hodně širokých žánrových

mantinelech. Nicméně se v něm objevila i Chicletsova Šumava a nakonec se ukázalo, že se kytarista s autorem písničky dokonce zná osobně. Užily jsme si i motýlího domu s exotickou křehkou krásou motýlů, Stezku korunami stromů včetně lanovky, která nám při výstupu zastavovala, aby se „dámy“ nepomlátily, nebo vyšebrodského kláštera, kde

nás nadchl především zanícený výklad mladého kantora. A marná nebyla ani derniérová večere v restauraci U Starého vdovce, s příjemným výhledem na jezero.

Ačkoliv jsme ještě loni plánovaly dotáhnout naši sérii každoročních letních výprav, které začaly vlastně jako opozitiv Old boys expedicím, do čtyřicítky, nakonec jsme se rozhodly letošním ročníkem tuhle tradici uzavřít. Původně domluvený počet expedičnic se pár dní před odjezdem smrskl na polovinu a nelze přehlížet ani stupňující se zdravotní problémy a „únavu materiálu.“ Navíc – i když se to u žen nemá – prozradím, že věc expedičnic se pohybuje od čtyřiasedmdesáti do pětáosmdesáti roků. Kupodivu ale ty nejstarší jsou snad i nejčilejší.

Takže letos to bylo naposledy... Ale zůstanou nám krásné a nevšední vzpomínky, které nám ani stále rychleji plynoucí roky vzít nedokážou.

Hanka

ADRESÁTI: Čombe, Drobek, Gringo, Kendy, Maršál, Plavák, Yankee, Žán

Ahoj, kluci. V červnu jsme si byli zabékat na Kamýku a bylo dobře, jen nad ránem s náma neměl kdo zpívat – ti mladí „brkouni“ naše písničky neznají. Tak to příště tam nahoře pořádně vosolte, ať je vás slyšet jako dřív!

Bohuna + Dědek

STALO SE NA OSADÁCH.....

... a jinde

3.7. Třebsínské zvonění – to byl hudební festival jenž měl v podtitulu uvedeno, že je nejen pojat jako vzpomínka a pocta Tonymu Linhartovi, ale je i součástí oslav 50 let hraní Schovaneck a Taxmenů. Hráli a zpívali tu Jitka Vrbová, Nová sekce, Třebsín band, EV band, Album...a vše to skvěle doplňovalo kovbojské rodeo a výstava věnovaná historii Posázavského Pacificu....

10.7. Prakticky jen o týden později zde na návsi Club Údolí ticha, s podporou okolních spřátelených osad uspořádali XVI. ročník hudebního festivalu Třebsínská zvonička...

16. – 18.7. Když už jsme u té naší muziky sluší se dodat, že v tomto termínu proběhla Porta v Řevnici. Více podrobností jste se mohli dozvědět v předcházejícím článku, tak snad jen, že tu hráli Asonance, Cop, Věra Martinová, Lokálka, Žamboši, Robert Křest'an, Kamelot.... A mnozí a mnozí další...

19.7. Na nádvoří českobudějické radnice bylo možno zajít za hrajícím a zpívajícím Samsonem Lenkem...

Smutnou zprávou se ovšem stal fakt, že nás ten den opustil Franta Nedvěd...

31.7. Kamarádi a přátelé osady se sjeli na Vysočinu na slavnostní oheň T.O. Salaš...

3.8. Na dlouhý vandr bez návratu se vypravila kamarádka Kamila Bílková z Tuláků Šumavy. Pevné nervy a hlavně snad už srovnané zdraví přejeme jejímu Amigovi, kterému takto na dálku s porozuměním a účastí tiskneme ruku...

7.8. Po delší době opět zahořel vzpomínkový oheň u jezírka v Bílém kaňonu u Žichovic (Čimic), kde je zapálila pořadající T.O. Orel. Byl zároveň vzpomínkou na tragicky zahynulého (zastřelen milicionáři) Bohumila Syřínka + 21.8. 1969...

20.8. 42 výroční oheň uspořádala T.O. 7. Kavalerie na svém tlachovišti u Nového Města nad Metují...

Kluci a holky, co jsou jejich jména vyšitá na vlajce trempingu a jen čirou náhodou už je v pátek netlačil do zad trampskej bágel, měli možnost se sejít na první post covidový slečinečce na osadní základně T.O. Černý havran, v protivínské hospůdce Upadajících šraňků...Mnohá ze zde hraných písní byla i vzpomínkou na deputy sherifa Toma (13.6.21)...

21.8. 11. Velešínský Bluegrassfest – to byl roztržený pytel, ze kterého se v zahradě Zlaté růže sypaly jedna za druhou písničky Kósavé deky, Twisttria, Giant Mountains Bandu, Brzdařů, Suny Side, Milkeatersu....

25.8. Tento den by býval náš kamarád Pavel ferry z T.O. Hvězda jihu oslavil své 75 narozeniny. Vzpoměli jste si a zahořela svíčka za oknem?

28.8. Stalo se už letitým zvykem, že na závěr léta pořádají kamarádi z Černého bizona na říčce Smutné pod Bechyní táborový oheň. Letos zaplanul jako vzpomínkový za kamarádku Ketty ze Zlatého klíče...

Stejný termín vybral šerif Zlaté lebky Lomák pro letošní, již 6. Ročník Sportovních her – jen s tím rozdílem, že nebudou jako tradičně konány na pořešínském Esculapovi, ale na osadním kempu...

Spojené osady U Dubu pořádají na zámku Berchtold 41. tradiční hudební setkání Vidovický havran...

O víkendu bude probíhat rovněž 50. výroční oheň k uctění 80. let založení T.O. Vlků samotářů z Třeště. A kdeže jako? Samozřejmě, že na Vlčí boudě u Hodic....

T.O. Fleming Star sezvala kamarády na 37. přehlídku folkové, country a trampské hudby zvanou ŠUMAVSKÝ PÁŘEZ do Dolní Lhoty u Klatov (žst. Bezděkov). O přízeň publika bojovala uskupení Rakovnický potok, Strašlivá podívaná, Dřevěná tráva, Pergamen, Frýda a company, Zlatý orel, Scarabeus, Roháči, Šafrán, Fregata, Pražce a Album. Nakonec to stejně všechno jamovalo dohromady...

TOULÁNÍ PO BRDECH...

Několik obrázků z mini brdského couru nám stihl ještě těsně před uzavěrkou poslat kamarád Hádě...

A co může být....?

... neudeří-li zase nějaká protioopatření

3. – 5.9. by měl probíhat 27. Slovensko – Český potlach. Informace o všem okolo najdete na

[27. Slovensko-Český potlach \(27slovenskoceskyopotlach.sk\)](http://27.slovenskoceskyopotlach.sk)

zároveň zahoří slavnostní oheň k 35. výročí SVS Domažlice na kempu v Údolí volavek u Bezdruzic....

hudební tóny se budou linout éterem při 18. Trampském širáku na Hanesově mlýně ve Štokách na Vysočině. Vystoupí zde např. Žalman, Karel Plíhal, Fleret, Marien, Hop Trop a nechte se překvapit kdo ještě další....

11.9. další pecky z naší muziky si můžete přijet poslechnout do Pikovic. Nejen trampské písničky vám zahrají Nezmaři, Taxmeni, Samson a jeho parta, Jitka Vrbová, Pacifik, Paběrky, Marien, Terakota, Náplava, KSŘ, Pražce, Sešlost, Rivestars, Bounty....

Na „Bítáku“ zahoří kamarádký oheň ostravské T.O. Pumáci. Moc pozdravujeme....

40. výročí oslaví na Bukovci i T.O. Bodláci – a svezou se s tím i padesátiny kamaráda Bongiho. Blahopřejeme....

IX. Výroční oheň...

Na Fortu Oregano v Kotvině u Klášterce nad Ohří pořádá ČTU Setkání v lesích volně přístupné všem zájemcům. Jeho součástí bude i na místním hřišti pořádaný Nultý ročník lakrosového turnaje v kategoriích Čikála, Akičita a Akičita Kán...

Zahoří i slavnostní oheň s vyhlášením výsledků letošního 47. Trapsavce a 28. trasy...

Také T.O. Jezevci pozvali kamarády na setkání v táborovém kruhu u Nuzbel

18.9. vypukne na říčce Švarcavě na kempu Uragán Zlatá horečka. Alespoň to tvrdí T.O. Račí potok

Kamarádký oheň zapálí v podvečer Společenství trampských osad Prácheňska na Poustevně u Netolic 25.9. pořádají Trampové Orlických hor na Ranči přátelství u Kostelce n. Orlicí

31. výroční oheň T.O. Toulavý srdce vzplane na tlachovišti pod Švihovským hradem

2.10. Spojené osady T.O. Sekwoy a P.T.O. Dýně zvou na první slavnostní oheň Loučení s létem na osadním kempu u Prosečnice. Mimochodem – obnovená osada Sekwoy, po osadě Sekvoj z r. 1969, by ráda poznala nějaké kamarády (v budoucnu třeba členy osady) z Prahy a blízkého okolí. Osada se nachází nad Kamenným Přívozem v kolébce trampingu. Nikdo ať ale nečeká chatu s kamny....

V Horním Jelení se plánuje 5. Muzejní potlach...

10.10. Na Hudbě z Trampiria, několikrát odložené, konečně zahrají Žalman, Roman Horký, Paběrky, Karabina, Pekaringo, Béd'a Šedifka a Komáři, BTP, Hoboes Revival Alba, T.E. Band, Falešná karta, Jitka Vrbová, Honza Frühwirt, Pacifik...

16.10. Na Ranči přátelství bude opět živo – tentokrát při akci Thompsonových vlků...

Ač dělají potluchy už jen jednou za pět let, po dlouhém koronavirovém půstu udělá T.O. Kocanda výjimku a zve kamarády na potlach u Skočic..

